

Já mám takovou velkou radost!

Je půl desátý večer a všechno kolem mě tady spí a já se tady raduju.

Z toho, jak skvělý odpoledne jsem strávila s Taliprtkou! Brtník toho má teď mnoho a tak jak to jde ordinuju opačný rozložení týmů. Páč aby toho na něj nebylo ešče víc, než mnoho. S Rumíčkem je to pohodička, mysl si může odpočinout. Takže i tenhle čtvrtek jsem jednomyslně rozhodla. Zavolala mu do práce a nekompromisně mu oznámila, jak že to teda dneska bude. Pravá herdekbaba sem byla ☐ . A mohla jsem si to dovolit, páč jsem totiž měla stejně v plánu přijít domů dřív než on a tím pádem neměl rozhodovací hlas ☐ ☐ Teda neměl mít.

Jééénže, odpoledne k nám do práce přijel na jednání můj bývalý hodný šéf a moje bývalá kolegyně a současně kamarádka. Takže to mě troošičku zdrželo, protože jsem byla pochopitelně děsně ráda, že je vidím. A to troošičku způsobilo, že jsem domů dorazila bohužel až jako druhá. Každopádně Brtník, vědom si toho, že jest na něj naloženo, se ani moc nevzpouzel a vzal za vděk tím, že si půjdou kucí pěkně spolu na pohodičku. A já si vezmu toho lotra Babinskýho flekatýho a půjdem zcela odděleně.

“No, Talinko, dneska půjdem jenom spolu, žádný hromadný venčení, necháme kluky ať si jdou na pole, a my si vyrazíme do civilizace” sdělila sem Babinskýmu, když pánský klub odešel jako první.

“Šmidli,šmidli, šmidlajdááá” rozkmital se jí ocásek v očekávání něčeho, čehosi, čehokoliv, hlavně něčeho. Nejlépe tak bordel u popelnice ☐

“Pod', ešče si naplníme kapsičku dobrůtkama.”

“Jeee, dobrůtkama, dobrůtkamaaa, hoodně dobrůtkamaa!” hopíkalo flekatý torpédo . ” A dáš? Daš mi jednu?” svítily jí kukadla.

“Na, ty příšero a deme!”

“Joooo, demeeee!” zastavila se hlavou o dveře. “Ach bože, může se ten tvor pohybovat aspoň TROOOŠKU normálně?” povzdychla jsem si a k dobrůtkám nacpala ještě gumovýho oslíka, kterýho Tali poměrně oblibuje. A to byl klíčovej tah!

Hele, já vim, že se to zase sto let nemusí vopakovat, nebo taky nikdá se to už nemusí vopakovat, ale bylo to žůůžo. Nejsem páníček a vím, co jí potěší nejvíc, takže..... jo postála jsem si na kraji louky značnou dobu a jen koukala, jak ten magor dole řádí v rákosí. Opravdu značnou dobu. Víím, že to má ráda a tak proč jí to nedopřát, když pánik je nepřející. Za zády mi při tom koukání vybuchovaly čibaby z vedlejšího paneláku. Paní, které říkám "Adelooo" , páč celý roky takhle volávala na čibabu Adélu, která furt někde pořvávala, nyní volává na čibaby nějaký jiný jméno, který nejsem schopná identifikovat. Nicméně výsledek je totožnej. Stejně jako nikdy nepřišla Adéla, tak teď taky nic. Počkala jsem až poodejdou a pro jistotu šla taky kousek stranou a až pak si Tali přivolala. Ta z nadšení, jak je výborná, že přiběhla, vyrobila následně hromadu ☐ Asi oslavnou hromadu, páč byla pořádná teda.

Šly jsme ji spolu vyhodit a já si užila to, že Tali milý uřvaný čibaby odmávla tlapkou a šla si zkoumat něco někam. Pokaždý, když se ke mně přiblížila, jsem jí to odklikla, páč klikr teď nosím permanentně v kapse, když na něj tak nějak hezky slyší. Pár odkliknutí logicky zvýšilo intenzitu hlášení se a já se mohla tiše radovat a usmívat se na ni. On ten úsměv je taky hodně důležitěj. Pes moc dobře ví, co to znamená. Prošly jsme kolem našich paneláků a já zamířila do sídliště. Procházely jsme kolem popelnic a Tali se nechala ovládat hlasem. Nutno podotknout, že nějaký prase tam rozeselo značnej bordel a bylo to velký lákadlo. Je mi jasný, že kdybych nebyla na dosah, udělá si mejdan, ale.... bylo to hezký, že jsme se dohodly.

Pak jsme u nohy přešly silnici a já po chvíli vytáhla oslíka. A jéééje, toooo bylo radosti! Takový skoro jako malý Vánočky ☐ . A nějak si to dneska všechno dobře posedalo a Tali se rozhodla, že se o oslíka bude starat. Nosila si ho vlastně skoro celou tu dobu - dvě hodiny - co jsme byly venku! Když ho i náhodou někde položila, stačilo se zeptat, kde toho nebohýho oslíka nechala a už ho vyrazila hledat. To, že nosí oslíka je výborný ze dvou důvodů. Především proto, že má tím pádem úkol. Úkol, kterej jí baví a kterej si dala "sama". A proto jí pochopitelně taky baví ☐ . Tím druhým důvodem je, že tím pádem nemá hned volnou hubu na to, aby něco vdechla ☐ ☐ .

Došly jsme ke kopečku a Tali si tu vyžádala čutanou. Prima, vždycky jsem ráda, když projeví iniciativu. Čutla jsem nebohýho osla do dálky a ona se rozletěla. Nahoru na kopec. A tam se za ní rozběhla mladá fenka nějakého bulloidního křížence. Naštěstí komunikativní, nikoliv prací. Pískla jsem a holky letěly dolů. Aaaaa, to nejni dobrej nápad saaakryš. Letěly totiž jak magoři a já měla strach, aby někoho případně nesejmuly. Ocenila jsem, že Tali reagovala na

Já mám takovou velkou radost!

moje gesto, který znamená mírni se. Chvilu si tam holky poblblly a my se vydaly dál.

Došly jsme k umělé stěně a tam jsme si hezky zablblly zase my dvě. Nejdřív jsem Tali usadila a hodila jí oslíka za stěnu. Někteří psi s tím mají problém. Nechápu, kam hračka zmizela, proč ji nevidí. Naši ohaři ne, a stejně tak Tali. Vypálila s přehledem za stěnu, drapla oslíka a řítila se na mě. Daly jsme si obíhačku a chvíli si čutaly. Je to tak hezký, když to pěkně funguje společně! Když reaguje na to, že si nepřēju, aby někde pobíhala v dálce a pod balkonama, ve křoví a tak, ale ukázněně se vrátí a jde si opodál mně. Došly jsme k paneláku, kde bydlela máma a podél něj došly k lékárně. Až tam, takhle daleko od našeho domu, Tali prvně pustila oslíka na delší dobu. Nicméně i teď se pro něj vrátila, když si dozkoumala, co potřebovala a já se jí zeptala, kde zas toho nebožáka nechala □ . Asi víte, jak mi plesá osrdí z faktu, že komunikace běží jak s normálním psem a nemusím furt befelovat, alébrž si povídáme. Na konci chodníku jsme potkaly mladou bullinku a holky se pokámošily. Jen jsem preventivně radši zašlápla milýho oslíka. Kdyby náááhodou, čirou náááhodou došlo na řešení majetku. Tali taková není, ale... jistota, je jistota.

Bylo nám spolu s Tali tak dobře, že jsem si řekla, že ještě zajdeme na velikou louku, která je opodál. Byla už tma to jo, ale ve městě není nikdy úplná tma (když není místní black-out □) Přešly jsme přes silnici a tam jsem Tali musela kapek mírnit, páč se chtěla řídit do míst, který ani trochu nevypadaly bezpečně, spíš tak jako že by se tam dalo ulovit min. nějaký to houno. A zase - musela jsem být důrazná, ale bylo to jen o ovládání hlasem. Nemusela jsem řvát, stačilo mít důrazný hlas a trvat si na svém. A..... odklikávat snahu. Na louce jsem ji nechala rozletět se za vyčutnutým oslíkem a ona se rozevlála postorem. Je hezký dívat se na ni, jak letí.

Louka je dvouúrovňová a my se pohybovaly na té horní části. Když jsme došly na kraj svahu, stříhla si Tali odložení, já slezla napřed a pak jsem jí s uvolněním čutla toho oslíka zpátky nahoru. To už ona letěla dolů, tam se zlomila vejpůl a katapultovala se za milým voslem. Nahoře ho drapla a roooooooooooooooooooooooooooooooooozletěla se jako vítr. Doslova. Nadšeně letěla prostorem jak magor. A já tiše doufala, že nezamíří do těch zakázaných míst, který měla přesně v dráze letu. ....Ne. Švihla pak obří oblouk a bez povelu letěla zpátky. Bylo v tý tmě sice trochu náročný sledovat její dráhu, ale dalo se. A tak jsme si to takhle několikrát zopakly a pak už jsem to otočila nazpátek a šly jsme domů. A ona pořád, pořád nesla toho pidivoslíka. A pořád, pořád se chovala jako normální pes. A proto měla

Já mám takovou velkou radost!

moji velkou důvěru. I tohle hraje roli, ten pes to vycítí, a podle toho se i chová /když má zrovna mozek v mozkovně teda /. Celou tu procházku jsem jí dovolovala věci, který s páníčkem nezažije, protože on ji tu důvěru nedává. Prošly jsme sídlákem, nesčetněkrát vzorně přešly silnici a dostaly jsme se do míst, kde mi naposled pěkně zavařila. Byla jsem ve střehu, ale..... mile jsme se spolu dohodly. Až tady někde, kousek od našeho domu flusla milýho kopytnatce definitivně na zem a nesla jsem ho já. Tohle ještě nikdy neudělala, aby měla takovou výdrž a celou procházku o něco pečovala.

Došly jsme k domu, kde pod balkony byl opět naházený bordel. Asi jako večere pro potkany. A..... zase jsme se domluvily, zase dala na moje naléhání, ať nejni prase a už se na to sakra vykašle. Dneska zkrátka všechno vycházelo na jedničku. U posledního přechodu, který je přímo u našich popelnic, seděla na obrubníku a čumes nahoru. Sondovala, co to tam kdo vyházela (asi stejný prase, jako u těch u vedlejšího domu) . Sdělila jsem jí, že jestli tetkonc zkazí to, co bylo tak pěkný, tak je blbá víc než jsme doufali.

Tak nejni □ . Ustála to a měla ze sebe radost. Přešly jsme k našemu paneláku a pak už zbejval jen závod na podestu. Už ho zas můžeme běhat. To je tak hááský.